

læsning af Skrivelsen, — hvad Hensigten er med denne Beslutning, vi have faaet Sort paa Hvidt for, at de ærede Forslagsstillere have taget den Beslutning at stemme imod Finanslovsforslagets Overgang til 2den Behandling, men de anse det for rigtig, at en med denne Hensigt overensstemmende Beslutning forud vedtages af Folkethinget. Jeg tror, at enhver Upartisk vil indrømme, at det er en høist mærkelig Rolle, de ærede Forslagsstillere saaledes ville lade Folkethinget spille. De ærede Herrer have uden at oppebie Finanslovens Behandling, flere Dage, førend denne Forhandling finder Sted, fattet den Beslutning at stemme imod den; Burderingen af denne deres Beslutning vil nærmest høre hjemme under de følgende Dages Forhandlinger. De ærede Herrer have dernæst fundet det rigtig i Forveien at udtale denne deres Beslutning, og det er Noget, jeg som sagt finder at være en Misjændelse af Betydningen af Forhandlingerne her i Salen. Men de ærede Herrer have endvidere opstillet den Fordring, at Thinget skal vedtage en med deres Hensigt at stemme mod Finansloven overensstemmende Beslutning, at Thinget skal gaa hen og vedtage en Beslutning, der kun indeholder en Udtalelse af deres Hensigt at stemme mod Finansloven. Jeg tror virkelig, at det er en meget eiendommelig Rolle at tildele Folkethinget, og jeg tror, at Udtalelsen af de ærede Herreres Billie til at stemme paa den ene eller anden Maade mod Finansloven er en Sag, som ikke vedkommer Thingets øvrige Medlemmer, men kun dem selv. Der kunde derfor vistnok endog være Opfordring, for Thingets øvrige Medlemmer til overhovedet ikke at overvære Afviklingen af denne indre Partiisag, men i ethvert Tilfælde borttage disse Omstændigheder enhver Opfordring til at gaa ind paa Drøftelsen af Realiteten af det foreliggende Forslag. Hvor megen Opfordring derfor end Mangt i dette Forslag kunde indeholde til Modsigelse, hvor megen Opfordring ikke mindst den Maade, hvorpaa man i Forslagets anden Passus har fundet det rigtig at behandle eller rettere ikke at behandle Hans Majestæt Kongens Svær, paa den af Folkethinget indgivne Adresse, indeholder til Indsigelse, tror jeg det rigtig ikke at indlade sig paa dette Forslags Realitet. Jeg kunde saaledes herved slutte, idet jeg erklærer at ville stemme imod dette Forslag. Der er imidlertid fra den ærede Ordførers Side faldet en Ytring, som gjør, at jeg maa standse med at afgive denne Erklæring. Der fremkom nemlig en Udtalelse fra den ærede Ordfører, som gif ud paa, at dette Forslag til Beslutning skulde være en Saandsrækning fra Forslagsstillernes Side, at de rakte herved Saanden ud til Forslig, banebæde Vej for Muligheden til en Overenskomst. Jeg tilstaar, at uagtet jeg hørte Noget, der ikke var ganske afvigende herfra, fra det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Termansen), forstaaer jeg ikke dette, og jeg kan

ikke negte, at ligesom det vilde være høist behageligt, om der virkelig skulde være en Mulighed til en Overenskomst, saaledes vilde det i høi Grad interessere mig at faae en Forklaring fra Ordføreren om, hvorledes dette kan være en Saandsrækning, thi mig er det ikke forstaaeligt. Den ærede Ordfører udtalte selv, at Striden, at den Uoverensstemmelse, der er tilstede mellem Hans Majestæts Regjering og Folkethingets Majoritet, dreiede sig ikke om Ministrenes Personer, men dreiede sig, sagde han, om selve Hovedprincippet, om en parlamentarisk Styrelse — en parlamentarisk Styrelse, forstaaet ikke paa den Maade, at Regjeringen skal være i Overensstemmelse med Parlamentet, være i Overensstemmelse med den hele Repræsentation, men forstaaet paa den Maade, hvorpaa de Herrer forstaa det, at Regjeringen skal være et Udtryk for den ene Del af Parlamentet. Uoverensstemmelsen dreier sig altsaa efter det ærede Medlems egen Fremstilling, der talte paa Alles Vegne, derom, at medens Ministeriet hævder Kongens forfatningsmæssige Ret til frit at vælge sine Raadgivere, under Hensyn til, hvad hele Samfundets Larm kræver, og under Hensyn til de Ansøkelser og Onsker, der fremtræde gjennem den hele Repræsentation, er det derimod Folkethingets Mening, at Hans Majestæts Valg skal bestemmes ved dette Things eller dets Flertals Onsker; Uoverensstemmelsen dreier sig om, at Ministeriet hævder begge Repræsentationens Afdelingers væsentlige Ligeberettigelse til en Indflydelse paa Lovgivningsmagten og Administrationen, medens Folkethingets Flertal mener, at Samfundets Styrelse bør ledes udelukkende efter dette Things Flertals Onsker og Stemninger. Men naar saa er, vil jeg dog spørge: hvorledes kan dette være en Saandsrækning? Hvorledes kan denne Beslutning eller, hvad der udtales deri, frembyde en Mulighed for en Overenskomst mellem Regjeringen og dette Thing. Jeg antager, at det er en Saandsrækning til Regjeringen, der menes; men jeg faar vel, vil jeg haabe, en nærmere Forklaring deraf fra de ærede Forslagsstillere. Det er dog tydeligt, at ethvert Ministerium, der ikke vil slutte sig til den Doktrin, der opstilles af Folkethingets Flertal om dets udelukkende Berettigelse til at have Indflydelse paa Statsstyrelsens Gang, vil møde den samme Uoverensstemmelse hos Folkethingets Flertal, og jeg tillader mig at tilføje, at jeg tror, at enhver Regjering, der kom til Roret, at ethvert Ministerium vilde føle det som en uestergivelig Pligt at hævde Kongens Ret, hævde Kronens Ret til frit Valg af sine Raadgivere og hævde Thingenes forfatningsmæssige Ligeberettigelse. Striden kunde altsaa ikke høves blot ved en Forandring af Ministrenes Personer, men Striden kunde heller ikke en Gang høves ved en Forandring af dette Thing, i alt Fald ikke ved en Opøsning af dette Thing; thi hvem borger vel for, at ikke ved en Opøsning den